

נדרים לא

מתנ"י.

שאיני נהנה מישראל	לוקח ביותר	ומוכר בפחות
שישראל נהנין לי	לוקח בפחות	ומוכר ביותר ואין שומעין לו
שאיני נהנה להן והן לי	יהנה לעובדי כוכבים	

דין של שמואל: הלוקח כלי מן האומן לבקרו ונאנס בידו - חייב
דיוק מדברי שמואל: אלמא קסבר: הנאת לוקח היא - כי הוא מתחייב באונסים כשואל
קושי על הדיוק: תנן: **שאיני נהנה מישראל - מוכר בפחות**; אבל שוה בשוה לא, ואי הנאת
 לוקח היא, אפילו שוה בשוה!
תירוץ: מתנ"י בזבינא דרמי על אפיה.

קושי:

שאיני נהנה מישראל	לוקח ביותר	ומוכר בפחות
	אם בזבינא דרמי על אפיה גם שווה בשווה לא יהיה הנאה לקונה!	בזבינא דרמי על אפיה - לכן זה הנאה למוכר
שישראל נהנין לי	לוקח בפחות	ומוכר ביותר ואין שומעין לו
		בזבינא דרמי על אפיה, אפילו שווה בשווה - כי זה הנאה למוכר ולא לקונה!

תירוץ:

שאיני נהנה מישראל בזבינא דרמי על אפיה	לוקח ביותר	ומוכר בפחות
שישראל נהנין לי זבינא חריפא	לוקח בפחות	ומוכר ביותר ואין שומעין לו

קושי: בזבינא חרפא אפילו לוקח שווה בשווה זה הנאה ללוקח! אז למה כתוב רק לוקח בפחות?
תירוץ: מתנ"י בזבינא מיצעא, ודשמואל בזבינא חריפא.

ברייתא לחזק דינו של שמואל: תניא כותיה דשמואל: **הלוקח כלים מן התגר לשגרן לבית חמיו, ואמר לו: אם מקבלין אותן ממני אני נותן לך דמיהם, ואם לאו אני נותן לך לפי טובת הנאה שבהן, נאנסו בהליכה - חייב, בחזרה - פטור, מפני שהוא כנושא שכר.**

מעשה בעניין דומה: ההוא ספסירא דשקל חמרא לזבוני ולא איזבן, בהדי דהדר איתניס חמרא, חייביה רב נחמן לשלומי.

קושי מברייתא: איתיביה רבא לרב נחמן: **נאנסו בהליכה - חייב, בחזרה - פטור!**
תירוץ: אמר ליה: חזרה דספסירא הולכה היא, דאילו משכח לזבוני אפילו אבבא דביתיה, מי לא מזבין ליה?